

kommer i behandling uden ventetid, for ellers risikerer vi, at de bliver hjemløse. De kommer ud på en social deroute, som ender i hjemløshed.

Det er kommunernes pligt at hjælpe mennesker, der er hjemløse, og det er amternes opgave at stille mere specialiserede institutioner til rådighed. Det vil sige, at det er amternes og kommunernes ansvar og også betalingsforpligtelse.

Alligevel har et bredt politisk flertal her i Folketinget erkendt, at der er et stort problem med disse grupper af meget udsatte mennesker. Og derfor er der blevet bevilget mange hundrede millioner kroner ekstra til forøgelse af indsatsen på dette område. Vi har bevilget flere hundrede, jeg tror, det er 300 mio. kr. til en øget indsats på narkobehandlingen. Vi bevilgede i 1996 90 mio. kr. til en botilbudspulje, og i år er der 10 mio. kr. på finansloven til boliger til mennesker, som har et boligbehov, som ikke rigtig kan indpasses i det almindelige boligmarked.

Og endvidere vedtog vi, som også ministeren gjorde opmærksom på, en lov i Folketinget i 1995, som pålagde kommunerne at udarbejde handlingsplaner for beboere på herberg og forsorgshjem. Der skulle udarbejdes en handlingsplan senest 3 måneder efter, at vedkommende var flyttet ind, med henblik på at sikre, at de ikke, som der stod i lovtæksten, »sandede til« på herbergerne og forsorgshjemmene, men at de kom videre i deres liv.

Selv om der er blevet bevilget så mange penge, og selv om vi har vedtaget en ny lovgivning på området, som skulle hjælpe på problemet, er det alligevel foruroligende og bekymrende, at problemet ikke synes at være blevet mindre, måske tværtimod.

Derfor vil vi bede socialministeren om at få en oversigt over, hvor mange boliger der egentlig er kommet ud af de mange penge, som Folketinget har bevilget til dette område.

Botilbudspuljen har jeg stillet spørgsmål til flere gange, sidst er det nu et års tid siden, og dér viste det sig, at der var kommet ganske få boliger ud af det, men ministeren lovede, at nu ville der blive holdt mere øje med det, og vi ville få en oversigt over, hvor mange boliger der kom ud af det i løbet af efteråret.

Den er ikke kommet, og derfor vil vi bede om, at den nu snart kommer, for nu skriver vi 1999, og det var i 1996, pengene blev bevilget.

Så det er positivt, at vi får sat problemet på dagsordenen. Vi har gjort meget fra Folketin-

gets side, og vi vil også godt se resultatet af nogle af de mange penge, som Folketinget har bevilget til det her område. Så det skal være vores svar på forslaget.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Jamen der er jo ikke grænser for sympatien, men det lader ikke til, at der nogen, der har noget at have den i.

Man pålagde allerede for 4 år siden kommuner og amter at lave en handlingsplan. Hvor er den handlingsplan henne? Og det har jo ikke hjulpet noget som helst. Antallet af hjemløse er steget, og hjemløse har ikke brug for store forgyldte analyser. De har brug for hjælp her og nu.

John Vinther (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi sådan set stor sympati for det beslutningsforslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti. De hjemløse hører til blandt de allerdårligst stillede i dette samfund, og vi synes faktisk, det er en skamplet, at et så rigt land som Danmark ikke er i stand til at skaffe alle dem, der ønsker det, tag over hovedet. Derfor vil Det Konservative Folkeparti naturligvis meget gerne være med til at løse dette problem.

Når det er sagt, så er jeg også nødt til at sige, at Dansk Folkepartis forslag udmærker sig ved på én og samme tid at være meget konkret, og alligevel være meget luftigt. Forslaget indeholder en række konkrete initiativer: forslaget om at bruge de barakbyer, der tidligere blev anvendt til at huse flygtninge, forslaget om at tilvejebringe et hotelskib; forslag, som vi kun kan have sympati for.

Når jeg alligevel tillader mig at sige, at forslaget er meget luftigt, hænger det sammen med, at jeg synes, der ligesom mangler et beslutningsgrundlag. Vi savner kendskab til problemets fulde omfang. De hjemløse er jo ikke en homogen gruppe. Et tilbud, der kan være den rigtige løsning for én, er ikke nødvendigvis den rigtige løsning for alle.

Jeg synes også at bemærke, at forslagsstillerne – og det er ikke ment som nogen kritik – tager udgangspunkt i København, og det er jo ikke nødvendigvis et isoleret københavneproblem.

Derfor synes jeg, der er behov for, at vi bruger udvalgsarbejdet til at få kortlagt problemet og indsatsbehovet. Det her er vel i virkelighe-